

Ara que començava a assaborir la teva presència és quan marxes, però em fas una promesa: seràs amb mi cada dia fins a la fi del món. I insisteixes que ho entendreé quan arribi l'Esperit Sant.

Mentre la meva mirada es queda fixa al llarg camí que encara m'espera, em cengeixes la cintura amb la Veritat, i quedo revestit amb la cuirassa de la Justícia; em dones l'escut de la Fe i em poses el casc de la Salvació. Finalment, mentre em lliures l'espasa de l'Esperit, bufes damunt el meu rostre. En aquest moment parles però la teva veu ressona des del meu interior: "la lluita continua, recorda que vam vèncer junts a la creu, i així seguirem guanyant".

I tu, de què et recobreixes per a la contínua lluita?

Pedro Poveda Rodríguez

RESPIRA